

[Vanggaard.]

har en Minister over sig. Jeg haaber imidlertid paa en snarlig Ændring af den nuværende beskæmmende Situation.

Min Kollega, det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup, har talt til Gunst for de indkaldte Soldaters, Sikringsstyrkens fri Befordring under Orloven. Fri Befordring fandt Sted under Verdenskrigen, og jeg forstaaer ikke, at man stiller sig anderledes nu, Togene gaar jo, og Udgiften for Staten bliver ikke akkurat det samme som Billetprisen.

Til sidst skal jeg omtale et særligt Forhold. Regeringen har paa eget Initiativ og Ansvar indkaldt en Sikringsstyrke og ved den forøgede Rekrutuddannelse ogsaa sørget for mere Afløsningsmandskab og har faaet bevilget ekstraordinært 25 Mill. Kr. til Krigsmateriel. I den Samarbejds Aand, Regeringen har paakaldt, og som bl. a. har givet sig Udslag i, at det Parti, jeg tilhører, loyalt har medarbejdet og stemt for den ekstraordinære Lovgivning, som er nødvendiggjort ved Krigssituationen, har vi naturligvis ogsaa billiget de saaledes truffne Foranstaltninger. Men netop som Følge af den Samarbejds Aand, man har paakaldt, mener jeg, Tiden er inde til allerede nu at sige, at naar vi atter kommer ind i fredelige Forhold og Danmark forhaabentlig gaar ud af Krigstiden som et frit og selvstændigt Rige, gaar jeg ud fra, at vi ikke skal opleve det beskæmmende politiske Komediespil, vi oplevede efter Verdenskrigen, hvor det blev sagt, at de militære Sikringsforanstaltninger, der dengang blev truffet, ikke var truffet af Hensyn til den udenrigspolitiske Situation, men af Hensyn til den indrepolitiske Fred i Landet.

Boeck-Hansen: Det er utvivlsomt rigtigt, naar det fra dette Sted er blevet sagt, at Regeringen ser for ængsteligt paa Valutasituationen. Der er naturligvis ikke saa store Valutamængder herhjemme, som der har været, men naar man skal gøre Status op, skal man ikke alene tælle sin Pengekasse, men ogsaa Lagrene. I den Sommer, som nys er forløbet, er der efter Regeringens Tilskyndelse indkøbt ikke saa ganske ringe Lagre, i hvert Tilfælde er der købt i saa stor Udstrækning, som Valutaen kunde tillade det. Disse Varer er blevet betalt nu, samtidig med at man maa betale de Varer, man køber, nu maa man betale fob. Det er derfor ikke saa underligt, at Lagrene er blevet noget større, men at Pengekassen er blevet lidt mindre end tidligere.

Det er ogsaa klart, at under stigende

Priser maa man bruge flere Penge; det gælder ikke alene Staten, men ogsaa de private Erhverv, og det er vel nok værd for de private Erhverv at huske, naar de sælger ud af deres Lagre og sætter Prisen paa de Lagre, de udsælger nu, da ogsaa at tænke paa, at de skal indkøbe nye Varer til højere Priser, og at de dog i nogen Grad maa have Penge til at indkøbe disse Varer for. Derfor vil jeg ogsaa gerne have Lov til at understrege, at det forekommer mig at være noget misvisende, naar man er tilbøjelig til at blande Konjunkturavance og Vareaager sammen, jeg synes, det er i ikke ringe Grad misvisende.

Det eneste Sted, jeg egentlig synes, man har paa Fornemmelsen, at der er noget urimelige Priser, er, hvor der er Tale om, at det offentlige er Leverandør. Der synes jeg, at der er meget store Prisstigninger, og de Prisstigninger, f. Eks. Prisstigningerne paa Elektricitet, kan meget daarligt begrundes med, at Kulpriserne har givet en forøget Udgift paa, lad os sige, 3 Øre pr. Kilowatt. Man kan meget daarligt forstaa, at det er nødvendigt, at Elektricitetspriserne stiger saa stærkt, som de er steget. Jeg synes, det er ejendommeligt, at Elektricitetspriserne ogsaa meget ofte stiger i de Byer, hvor Bystyrets Flertal har til Grundsætning, at man ikke bør benytte Kommunens Værker til Udnyttelse, saaledes at der kan blive Tale om en Slags indirekte Beskatning.

Jeg tror for øvrigt ogsaa, at der er noget uklogt i, at vore Landmænd taler saa stærkt om de vanskelige Tider og klager saa stærkt over de vanskelige Afsætningsforhold. Der kan nok være Grund til at se mørkt paa det, men jeg tror ikke, man skal klage saa meget, og i hvert Tilfælde hjælper det ikke paa de Forhandlinger, som foregaar med Hensyn til Eksportpriserne. Jeg er tilbøjelig til at mene, at man hellere skulde se, hvorledes de Forhandlinger føres, om det virkelig er de rigtige Folk, vi har til at føre dem.

Under den store Verdenskrig i 1914 havde vi private Forretningsfolk til at føre disse Forhandlinger, og jeg tror, at de paa særdeles god Maade varetog vore Eksportinteresser. Jeg tror, at saadanne Forretningsfolk vilde kunne bringe det adskilligt videre, de staaer mere uafhængigt, er maaske lidt mere modige, og det kunde ogsaa godt være, at de var i Besiddelse af noget mere saglig Dygtighed end de Forhandlere, vi nu har. I hvert Fald er jeg overbevist om, at de bedre vil kunne bringe Køberne til Forstaaelse, af, at Forudsætningen for, at vi i Længden kan levere Varer i samme Ud-